

RNDr. Jiří Šimíček

RNDr. Jiří Šimíček absolvoval v roce 1962 Přírodovědeckou fakultu University Palackého v Olomouci obor matematika - fyzika. Po několikaletém působení na katedře fyziky Vojenské akademie v Brně, kde se věnoval metodám jaderné a polovodičové fyziky, zasvětil svou profesní kariéru - od roku 1982 až do odchodu do důchodu v roce 2015 - radiologické fyzice a rozvoji dozimetrických metod pro potřeby oboru radioterapie a radiační onkologie. Nejprve - v letech 1982 až 1994 - pracoval jako radiologický fyzik na Radiologické klinice FN u sv. Anny, odkud v roce 1994 přešel na Oddělení radioterapie Masarykova onkologického ústavu v Brně (MOÚ).

Jeho smysl pro preciznost měření měl vždy velký význam především pro zajišťování klinické dozimetrie v radioterapii v rámci každodenní rutiny léčby pacientů. Ať už se jednalo o kontrolu a měření všech typů zdrojů ionizujícího záření používaných v lékařství (rentgenové přístroje, kobaltové a cesiové ozařovače, betatrony a lineární urychlovače) nebo o plánování léčby a ověřování dávek, které byly pacientům aplikovány, vždy byla jeho práce spolehlivým příspěvkem k zajišťování kvality léčby.

Odborné znalosti a zkušenosti z práce na významném a komplexně moderně vybaveném pracovišti v oboru radiační onkologie byly předpokladem k jejich využití i v širším měřítku - nejprve v rámci neformální skupiny radiologických fyziků při SROBF ČLS J.E.P a následně - v letech 1998 - 2006 i v rámci Expertní skupiny pro radioterapii při SÚRO Praha.

Jeho účast na přípravě ucelené řady doporučení pro stanovení absorbované dávky ve svazcích terapeutických ozařovačů a pro zavedení systému jakosti při využívání významných zdrojů ionizujícího záření v radioterapii, která od roku 1998 vycházela jako doporučení SÚJB, přispěla na celostátní úrovni ke sjednocení a zpřesnění dosud nejednotně používaných metod na jednotlivých pracovištích.

Stejně významné bylo i poskytování přímé pomoci radioterapeutickým pracovištím v rámci Expertní skupiny - jeho zkušenosti při posuzování dokumentace, při uvádění radioterapeutických přístrojů do klinického provozu a pak i v rámci následných auditů byly neocenitelné.

Byl rovnocenným a žádaným partnerem lékařů a dalších odborníků při přípravě skript, učebnic nebo monografií v oboru radiační onkologie nebo při vývoji a ověřování nových metod radioterapie, kde zajišťoval a zpracovával problematiku klinické dozimetrie.

Svým profesionálním přístupem k zajištění oboru radiační onkologie, svým systematickým a až puntičkářským přístupem k aplikaci metod klinické dozimetrie a současně svým nadšením pro myslivost a fotografování přírody se stal nezpochybnitelným vzorem celé generace radiologických fyziků.